

50 årsfeiringer

Det var igjen jubileumsspilling da bestyreren på Hurum fabrikker fylte 50 år. Men også korpset fylte 50 år i 1959. Et program for jubileumskonsert ble planlagt *med fest* – denne gang på Holmsbu Bad.

Denne høsten ble 1. trompetisten, Mads Brekke, som nå var dirigent, syk, og mulige løsninger ble diskutert. En delegasjon klarte å få Anker Løsnæss tilbake for denne oppgaven – nok en gang. Det ble innøvet nytt repertoar for jubileumskonserten og kaba-
retgruppa ”Treproppen” ble leiet inn for konsertens humoristiske innslag. 28. november 1959 ble en vellykket jubileumskonsert avholdt på Folkets Hus. Korpset hadde igjen klart seg gjennom en krise, og gjort suksess.

Sagene Hornmusikkforening ved 50 årsjubileet i 1959.

Festen på Holmsbu Bad var stilig, med bestyrerparet fra Hurum Fabrikker som gjester. Korpset fikk senere et brev fra bestyrerinnen med takk for en fest hun aldri hadde opplevd maken til.

Jubileumsåret hadde tært på korpsets krefter, og man tok et hvileår med kun øvelser og faste spilleoppdrag.

I 1962 flyttet korpsets velgjører, direktøren på Hurum Fabrikker, fra Tofte til Rena.

Jenter i korpset! Sagene Hornmusikkforening 17. mai 1964. Jentene står foran til høyre, og er (fra høyre): Sigrun Berg, Torild Thorkildsen, Wally Bråthen og Vigdis Narvesen.

To stevner

Samme år var det igjen interne diskusjoner i korpset. Det skulle være Landstevne i Molde. Korpset var også invitert til et stevne i Fredrikstad. Det ble ja takk, begge deler. Korpset delte seg i to og de

fleste dro med buss til Molde. En vakker by med konserter og myke kvelder og med jazz på Aleksandrakjelleren. På veien hjem avholdt vi konsert på Dovre. Betalingen var rømmegrøt.

Gjengangeren Anker Løsnæss hadde nå tatt opp taktstokken igjen, men dårlig fremmøte på øvelsene tærte igjen på hans tålmodighet. Musikalsk forsterkning kom fra uventet kant da fire jenter fra skolemusikken ønsket å begynne i korpset. Einar Jonassen hadde trent dem opp på fløyte. Dirigenten følte seg igjen inspirert.

Korpset gjorde en markering av 55 årsdagen med en konsert, denne gang med AUF Viljen som medunderholder. Igjen suksess for korpset. Inngangspengene gikk til nye uniformer til jentene.

Ny tid

Korpset gikk inn i en ny tid, med jenter i korpset; de gamle barrierer i lokalmiljøet og identitet og tilhørigheten til bedriftene, sto for fall. Den yngre generasjon hadde påvirket denne prosessen.

Det ble tatt kontakt mellom Toftes to korps for få til en eventuell sammenslåing. Det ble hissige debatter mellom den yngre og eldre generasjon om dette var riktig, men tilslutt ble det vedtatt å ta et prøveår. Prøveåret var vellykket, og i 1967 ble de to gamle korpsene oppløst og det nye felleskorpset fikk navnet ble Tofte Musikkorps. Stiftelsestidspunktet ble tatt fra det korpset som hadde levd lengst – Sagene Hornmusikkforening. Årstallet var 1909.

Noen gamle korpsmedlemmer syntes det var å selge sjela si, og sluttet. Men nye kom til.

Starten ble litt snublende. Korpset levde ikke helt opp til de store forventninger Anker Løsnæss – som fortsatt var dirigent – nå hadde. Til en øvelse, da han hadde arrangert ”Gangar” av Edvard Grieg, sprakk det. Etter et stort antall forsøk, lyktes vi fortsatt ikke å fa det slik han ønsket. Vi fikk høre hvor skapet skulle stå. Vi fikk beskjed om å se oss om etter en ny dirigent; han kunne delta med sin saksofon. Reservedirigenten steppet inn, men ønsket ikke noen permanent jobb med taktstokken.

Anker Løsnæss vikarierte når det passet.

Men alt var ikke bare trist. Vi fikk også med vår første dame i styret, og nye uniformer ble det også. Dirigentproblemet løste seg, og hjelpen kom fra Hyggen. En ny mann meldte seg, Kristian Kjenslie. Korpset kunne senke skuldrene igjen. Den nye dirigenten hadde stor tro på korpset, og kunne på konserter dra frem stykker vi ikke hadde spilt på lenge. Vi måtte virkelig skjerpe oss.

Tofte Musikkorps i 1968 – første sesong etter sammenslåingen.

Tur til Vestlandet

Dirigenten hadde arvet en øy på Vestlandet og inviterte korpset på langtur. Korpset syntes dette var et gildt forslag, buss ble bestilt, og vi kjørte over Hardangervidda og til Stord hvor en illeluktende sildeskøyte ventet på oss. Vi var innom Godøysund hotell for å skifte til uniformer. Om kvelden spilte vi på et bedehus ute i havgapet. Til tross for at mange ikke hadde sovet på et døgn, låt det bra. Befolkningen var begeistret.

På dirigentens øy ble vi delt opp – noen skulle sove i hovedhuset og noen i annekset. Men noen søvn ble det fremdeles ikke. Vår lokale vinleverandør hadde utstyrt oss med en romslig kvote av produksjonen, og fiskemulighetene var eventyrlige rundt øya. Kjempekrabber sto i kø for å bli plukket og kokt. Kl. 4 om morgen var det fremdeles musikanter på bena og krabber i gryta. Vi hadde lokale gjøglere i korpset, så humør og latter og lite søvn var det under hele turen.

Det ble ikke noe ekstra feiring dette året; Vestlandsturen ble årets høydepunkt.

Det var vanlig å delta på stevner hver sommer, og i 1970 ble musikkstevnet avholdt i Bjerkelunden med etterfølgende dans på Folkets hus. Som vanlig var det en stor dugnadsinnsats bak arrangementet. Vellykket ble det.

De følgende år ble roligere. Økonomi var det stadig tilbakevendende tema, men en ny epidemi feide over landet: *Bingo*. Korpset og damegruppa startet opp et fellesprosjekt. For å skaffe penger ble det fra 1972 startet opp med pensjonistkvelder – med kaffe og konsert. Dette falt i smak blant de eldre – som i grunnen var våre største fans.

En sommer leide korpset Hurum Fabrikkers skøyte ”Steinæs” og et sjørøvertokt til Ranvikholmen ble planlagt. Utkledd som sjørøvere hadde vi oppmarsj på Tofte. Vi marsjerte til Tofte brygge hvor båten lå. Korpset hadde med seg telt for overnatting. En liten konsert på holmen var med i programmet. Interessen fra resten av befolkningen på Tofte var stor, og de dro i stort antall etter i småbåter. Jeg tror aldri det har vært flere folk samtidig på Ranvikholmen. Korpset solgte pølser og drikke, og spilte til dans til den lyse morgen for et lystig og takknemlig publikum.

Kristian Kjenslie hadde nå gitt fra seg takstokken til Kåre A. Olsen. Han hadde vært vår ”støttekontakt” som dirigent. Vi søkte imidlertid etter ny dirigent, og vi hadde en liten gjesteopptreden fra Røyken ved Helge Kjellin.

Vårt øvelseslokale skiftet også status. Folkets Hus ble overtatt av kommunen og skiftet navn til det politisk korrekte ”Samfunnshuset”. Det fikk nå en nødvendig oppgradering som vi for en stund kunne være stolte av. Ved nyåpningen av huset holdt korpset en konsert som ble vel mottatt av vårt trofaste publikum.

Vår Kåre fikk kulturprisen fra kommunen, noe som var vel fortjent etter mange år for musikken. Sigrid, hans kone, fikk en påskjønnelse fra korpset for sin mer usynlige støtte til korps og dirigent.

Korpset var nå mer på reisefot. En tur til Hemsedal ble planlagt; vi var invitert av det lokale korpset. Med egne biler dro vi til Skogstad Hotell hvor vi ble innlosjert. På ettermiddagen spilte vi ved kirken. Kvelden skulle tilbringes i bygdas flotte kulturhus. Før konserten fikk vi se en billedfremvisning av bygdas naturherligheter. Det lokale korpset startet selve konserten. Det er alltid litt nervøs spenning om hvilket nivå korpsene er på. Vi hadde heldigvis ingenting å frykte. Tofte Musikkorps spilte stykker fra en kjent operette. Dette falt i god jord hos publikum.

Salen ble ryddet og et danseorkester kom på plass. Vertskapet nødet oss med lokale produkter. Stemningen var raskt på et hyggelig nivå. Hemsedal var et fint bekjentskap.